

Знову моя земля одягає своє найкраще убранство, знову її прикрашає чарівна оксамитова зелень, вмиває весняний дощ, і сонечко обіймає золотим промінням... Знову відчуваєш щастя жити на землі – у рідному краї! Але серце щемить, болить душа... У твоїй свідомості постійно існує думка про те, що на нашій землі поселилося горе, страшне горе... Неочікувано прийшла війна –

дивна, часом незрозуміла, підступна...

24 роки Україна, на щастя, не знала війни. Наш народ пишався тим, що у складні 90-ті Україні вдалося зберегти мир. Ще три роки тому ми не знали багатьох слів, пов'язаних з війною. Тепер же мирне небо опалене полум'ям війни. На думку приходять слова Олександра Олеся:

Війна, війна! І знов криваві ріки,
І грім гармат, і шаблі дзвін.
Могили, сироти, каліки
І сум покинутих руїн.

Як страшно, але ж це так! Щоденно гинуть воїни-патріоти, відстоюючи кожен клаптик української землі. Ми чуємо неподалік міста розриви снарядів, гатіння «Градів», які змушують вночі, втративши сон, тривожно вдивлятися у темряву... Ми щоденно чуємо про загиблих та безліч поранених, про героїчні вчинки волонтерів та медиків, які намагаються допомогти країні вистояти. До нас приїхало багато переселенців, людей, які відчули страшений біль втрати домівки. Моя невелика Костянтинівка стала військовим містечком, бо навкруги військова техніка, люди у камуфляжному одязі – вони роблять «свою роботу»...

Хіба ми могли уявити все це? Хіба усвідомлювали відразу, до чого призведуть події весни 2014 року? Я чомусь постійно пригадую тривожну музику на каналах телебачення, яка вривалася в серце, в мозок, в душу, сповіщаючи про страшне... Ніколи не забуду, як у квітні і травні 2014 року припинялися телепередачі і постійно звучали новини про події у Слов'янську, Краматорську, про виступи у Донецьку та Луганську. Тоді ще важко було зрозуміти, хто сколихнув мирний і трудовий Донбас, хто напоумив багатьох чесних людей стати на стежку зради? Як сталося, що українські землі з легкістю могли приєднати до сусідньої держави? Треба було у всьому розібратися, визначитися і під звуки часто виючої у місті сирени, під розриви, які чути було з боку Краматорська, продовжувати жити і працювати. Багато людей їхали з міста, шукаючи порятунку від війни, яка, здавалось, наближалася щодня і до нас. Мешканці міста облаштовували підвали, готувалися до військових дій. Початок травня запам'ятався барикадами, які перетинали вулиці міста і невідомо, кого боронили, і сподіваннями народу на припинення безладу у державі. Та не вдалося швидко відновити мир, оголошена АТО стала перетворюватися у справжню війну...

Нестерпний біль за долю нашої Батьківщини мучив майже кожного. Дехто, заплутавшись, пішов боронити Донбас з проголошеним військом так званої ДНР. Справжні патріоти своєї землі добровільно поповнили ряди Збройних сил України, які з кожним днем міцніли і надійно ставали на захист держави. Сили їм надавав український народ, який був впевнений у своїй правоті та перемозі. Важко передати словами відчуття гордості за українську націю, сильну і незламну, яка продемонструвала нескореність, готовність до боротьби, вміння швидко об'єднатися, мобілізуватися, щоб захистити свою прекрасну і багату землю і не віддати її частину до чужих рук.

Я впевнена, що пройдуть роки, і сьогоднішні події на сході України будуть прикладом мужності та героїзму українського народу, для якого воля та незалежність тотожні з поняттям – життя.

Я вірю, що скоро прийде до нашого краю справжня весна – очікуваний мир, радість перемоги! Над Україною засяє яскраве сонце, сповіщаючи світові, що є на Землі народ, для якого найбільше щастя жити у мирі, працювати, розбудовуючи свою державу. Зовсім скоро по синьому українському небу будуть спокійно літати лелекі, приносячи щастя у кожну домівку, а блакитні оченята барвінку, голівки червоних маків, верби над ставами та квітучі вишневі садки переможно та урочисто вітатимуть білокрилих вісників нового життя.

Інна Вареник